

Lokodi Imre

LEHETETLEN PANZIÓ

(Lúg) Megértted, Géza, most hanyatt fekszel és nézel felfelé, az eget bámulod, noha tudom, nem látsz semmit, de nem azért nem látsz semmit az égből, mert a völgy vastag esőfelhőkkel van lepadolva, hanem mert amúgy sem lehet látni semmit a végtelen kékségen kívül, néha a völgy fölött áthúzó repülők kondenzcsíkját csak, feltéve, ha tiszta az idő, legfeljebb este látsz Holdat és csillagokat, mondjuk, hogy este van, s te hanyatt fekvé nézed a Hadak Útját, jön a nagy eső, meglátod, ömlik szemedbe az áldás, a májusi eső aranyat ér, kimossa szemedből a permetlevet, amiből jó adaggal kaptál, mert ott álltál, Géza, két ágyás között álltál, mintha nem tudnád, Géza, hogy két ágyás között nem jó sokat állni, mert ott fogannak meg a gonosz gondolatok, amikor az asszonyok szétvetik a lábukat, az ágyások felett erre-arra gondolnak, mire felegyenesednek, a fejükben készen van, hogy a szomszédasszony két szeme világot...

A völgyben megterem a krumpli, a spenót és a káposzta, a kardvirág (Gladiolus) is megterem, azt mondod, Géza, hogy a spenót csak helyenként, igazad van, csak helyenként, viszont ha egyszer rákaptál, nem muszáj újravetni, kirázza a magját magából, kirázza, mint az aglegény, Géza, elszórja a szél, másként szólva, évelő kertinövény, hiába is szabadulnál tőle, mert nem és nem, ilyesmikről beszélek veled, Géza, mert mit beszéljek veled, amikor ülünk a Recsegő panzió teraszán, iszunk egy fél Unikumot, az ember értelmes, mondjam úgy, egzisztenciális dolgokról papol leginkább, s ha így, meg kell mondanom, Géza, a panzió megbízható, ám ötletekben gyengén teljesítő emberének, hogy elég széles a panzió kertje, hogy a konyha spenót, krumpli és káposzta dolgában önellátó legyen, a vázába való kardvirágról nem is beszélve, de erre az ötletemre nem vagy vevő, Géza, jobb, ha közös hallgatásba mélyedünk, inkább gondolkodunk, csettintgetünk, ízlelgetjük az Unikumot, bizony romlik a minősége, már nem is igazi a Zwack, hamisítják, hogy száradna le a kezük.

Persze, értem én, miről szól a közös hallgatásunk, arról, amiről beszélni nem érdemes, szó sem lehet arról, hogy a panzió kertjében

ágyások között hajladozzál, Géza, mert a fejedbe megy a vér, nem jó, ha az ember fejébe megy a vér, elég neked, ha megnézed innen a magaslatról, miként hajladoznak lágy ágyások között a völgyi asszonyok, fölöslegben is hajladoznak, úgy tesznek, mintha gyomlálnának, pedig van úgy, hogy nem is gyomlálnak, csak hajolnak, hogy benned, Géza, elinduljon a nedv, mert benned, Géza, akkor is elindul a nedv, amikor a Zengő-hegység mögül libasorban érkeznek meg az asszonyok, állnak a patakban, szoknyájukat felhúzzák egészen combközépig, mossák a csizmájukat, ha a lábuk közé is bemosnak, akkor kétségtelen, hogy benned is, Géza, megmoccan a nedv, de mondom, mióta a férfiak dróthálós kerítést húznak a kertekben, azóta jól látni, mi folyik a veteményesekben, szabadság, szerelem.

Nem mondom, ami a panzió kertjét illeti, elég tőled, Géza, hogy egyenesre metszed a barackfák tetejét, ahogy kell, ne mind röhögjenek rajtad a Zengőn túlról libasorban érkező asszonyok, hogy, né, eszi a bogár Géza krumpliját, érti, aki érti, miféle krumpliról beszélnek, vagy: né, elhasadt Géza inas káposztája, érti, aki érti, miféle káposzta, ám leginkább a barack van az asszonyok szemének kitéve, akik jövet sokszor megbámulják a barackost, röhögnek egy sort Géza gyümölcsén, hogy ragyás lett Géza barackja, hogy kukacos, hogy már nem is szőrös a Géza barackja, holott annak szőrösnek kellene lennie, meg hogy ragyás, hogy mint a vénember tőke, zsugorodott, hagyni kell a fenébe, hulljon lefelé, ott rohadjon meg, ilyesmiket kell hallanod, Géza, amikor a kertben matatsz, karót hegyezel, szőlőtövet kapálsz, esetleg a rózsaparcellában bimbókról rózsatövet szedegetsz és ujjbegyeiddel morzsolod péppé valamennyit, hogy legyen szép tűzpiros rózsza, mert a tűzpiros rózsza kreálja a sztorit, mert hogyisne lenne sztori az, amikor az Al-Duna vidékéről visszajáró Aurél, a panzió örökös vendége, a délceg, de idejekorán leszerelt alezredes naplemente után szép tűzpiros rózsával gyors iramban, minden második lépcsőfokot kihagyva megy fel a panzió lépcsőjén, de erről többet nem mondok, csak annyit, hogy a példa ragadós, mert másnap este te is, Géza, tűzpiros rózsával nézegetsz fel a panzió erkélyére, ahol naplemente után jelentkezni szokott Laura, a nagy testű, erősen izzadós moldáv fehérnép, aki nem reagál semmire, úgyhogy ez utóbbi nem biztos, hogy sztori, szerintem egyáltalán nem sztori, Géza.

Úgy, úgy, maradj csak hanyatt fekvé, Géza, tudom, a kertek, a háztáji zöldségesek a kék égnél jobban betöltenék a szemed, betöltené a szemed a felkarózott paradicsom, a zöld paplanként terülő uborkás, ha a ragya nem kezdené ki, a magaslatról, a Recsegő panzióból jól látni, mi folyik a kertekben, hogy a ragya feszt beüt, mint valami krach, olykor ott marad az ember arcán is, erre mondják, hogy, né, a ragyás képű Géza, feltéve, ha esik, s a felhő mögül sunyin süt a nap, nagyon is kikezdi az uborkást, ilyenkor permeteznek az asszonyok, s noha nem jó dolog, tudom, valamiért szereted nézni, Géza, a permetező asszonyokat, agglegény szeret nézni ilyesmit.

Szereted nézni, Géza, hogy Ilon néni okkersárga permetezővel operál, az orosz piacon szerezte be, három-négy méterre is elspriccel, akár többre is, feltéve, ha Ilon néni jól felpumpálja, és a vonalon pedig nem adódik dugulás, Ilon néni spriccel hát, ha kicsit is lendíti a karját, szép ívet rajzol a permetlé, vele szemben Manyi néni nem spriccel, mert ő közönséges kézi meszelővel intézi, belemártja, fröcsköl szerteszt, de hát azt így is lehet, meszelővel, fröcsköljön, persze, gálicköves oldatot, esővízzel hígított tyúkalmot, szóval Manyi néni spriccel a meszelővel, úgy, mint a görögkeleti pópák szoktak spriccelni, ha megindulnak házszentelni, erősen szórnak a bazsalikomos csokorral, mert van olyan bűnös ház, ahol a pópák a szenteltvízbe kétszer is mártanak.

Nem vitás, Géza, tudom, bánt téged a szokásos sor asszonyi gúny, mert beszédük jól felhallatszik az ösvényről, maradj nyugton, hanyatt fekvé, Géza, te is tisztában vagy azzal, nem árt, ha ott járnak el a barackos alatt a hegyen túli asszonyok, mert igenis, tavasszal értékes a tekintetük, Géza, a lány asszonyi szemek melegítik az ájert, nincs az a kora tavaszi füstölés, ami felérne a fagyokat kiengesztelő meleg tekintetekkel, ott jönnek szép libasorban, Géza, vert ösvényen jönnek, mint hajdanán a kilenckeddi búcsúra, csakhogy ezek az asszonyok nem morzsolnak rózsafüzért, nem mondanak olvasót, nem emlegetik Páduai Szent Antalt, korán indulnak a Zengőn túlról, ráállnak az egyszemélyes ösvényre, jönnek, a hajnali harmat az asszonyok szempilláira ül, Géza, frissek, hamvasak, nevetésük éles, szép történeteket mesélnek, a panzió kútjából nem mernek fel vizet, inkább hoznak magukkal, kis kólás flakonokban kotyogtatnak, lötyögtetnek langyost, pedig milyen szép volt, amikor még a kútra jártak, belenéztek a panzió hűvös kútjába, a víz, mint tükör, Géza, nem is a szomjat oltó víz, Géza, hanem a kép,

a mélyből visszanező asszonyi kép, Géza, a szépség mellett ott van a visszatükröződő bánat, valamiféle ősi bánat, az asszonyi sorssal egyidős bánat.

És akkor, ugye, Géza, mi nézzük a barackos alatt vonuló asszonyokat, egyik hagyja nyomát a másiknak, pedig meg van mondva, nem jó egymás nyomába lépni, mert nem hoz szerencsét, sőt elviszi a szerencsét, azért sem jó ilyenkor a kútba nézni, mert ilyenkor a kutak zavarosak, amire a vizek őszire megtisztulnak, átlátszó lesz minden, átlátszó lesz a zavarosság, Géza, s meglátni a tisztaságban, amit nem jó meglátni a tisztaságban, és amit nem jó látni tisztán, élesen, azt hagyni kell zavarosan, Géza.

Manyi néni azt mondja, nem való neki a pumpálás szerkezet, nála koszorúérben adódik dugulás, különben sohasem szeretett pumpálni, te pedig, Géza, két ágyás között állva hangoztatod, így már öröm nézni a jószomszédi viszonyokat, mert nem az van, hogy bedeszázott kerítés, hogy a madár se, hanem van sasfákra felaggatott drótháló, szellős ez a drótizé, mintha nem is lenne semmi se, feszt jön, hogy az ember megdézsmálja a szomszéd epresét, és a nyár nagyjából még hátravan, mi minden dézsmálnivaló terem meg, azt mondom, jól van így, valaminek vissza kell fogni a kísértést, és, ó, majd azok a virító barackok, ne járjon ember arra, ha kívánós, de ha mégis, úgyse kap barackot, mert, ugye, Géza, mire fel kapna barackot.

Nem tudom, mi van, az asszonyok hallgatagon dolgoznak, mert előbb kibeszélik magukat, megbeszélik, kinek a zöldsege fog szebben mutatni a marosvásárhelyi piacon: a Manyi néni gyalog fuszulykája, vagy Ilon néni kardvirágja, nem tudom, és te, Géza, csak állsz a két ágyás között, látod, hogy a permetező asszonyok időnként felnéznek a kék égre a gállickő kék szemükkel, mintha tüsszenteni akarnának, hunyorítanak fél szemmel, egyik laposan nézi a másikat, mintha egyik leskelődne a másikra, nem tudom, lehet, vakító fényben úgy kell azt, de nem, mert pusztán megszokták, hogy Ilon néni sunyin átspriccel a kerítésen, Manyi néni szemét páratlan pontossággal célozva, Manyi néni ugyanúgy, suhint a meszelővel, jó adaggal átszentel, Géza, ekkor kapod szemedbe a jó adag permetlevet, monddod, hogy erősen csíp, mint a nyavalya, hát persze hogy csíp, Géza, lúg volt az, most sokat kell nézzed a kék eget, amíg eljön az eső, hogy a lúgot a szemedből kimossa.

Az a helyzet, hogy most hanyatt fekszel, Géza, és nézed a kék eget, holott nem látsz semmit, kérdezed, mi van, megmondom, mi van, Manyi néni és Ilon néni karon fogva mennek a templomba, úgy szoktak, karon fogva menni, mint a múltkor is mentek hamvazódni, majd búzaszentelőre.

(Pötty) Amire Géza meglett a Recsegő panzió nyári teraszával, megérkezett Holcz bácsi, mert a Recsegő panzió nyári teraszát el sem lehetne képzelni Holcz bácsi nélkül, és fordítva: úgy kell oda Holcz bácsi, akár a napernyő, plasztik edényben a tuja, és ne felejtjük el a hamuzót, mert Holcz bácsi láncdohányos, bár igaz, a nyugalmazott bányász általában az ölébe hamuz, amit végül nehéz mozdulattal tud lesöpörni, mert Holcz bácsi általában a gerincsérvével érkezik, s természetesen a jó reménnyel, hogy nyomorúságát egyszer végképp itt hagyja, a reménnyel, hogy egyszer egészségesen mászik ki a parajdi sós vizekből, nem kell nyújtania a kezét, hogy húzza ki végre valaki, hogy egyszer csak nem kell megállapítania Gézának, hogy Holcz bácsi, neked nem is gerincsérved, hanem közönséges púpod van.

Mit mondjunk, Géza éppen idejében rendezte be a Recsegő nyári teraszát, Holcz bácsinak legyen ahol mesélnie reggeltől estig, s ha véletlenül odatéved Kálmán, a nyugalmazott milicista, akkor éjfélig nyomja a dumát, rá se rántva a tavak felől rajokban támadó szünyogokra, mert egyáltalán nem közönséges dolgokról mond végeérhetetlen szép történeteket Holcz bácsi egy bajjal: erősen keveri a nyelvet, nem elég csak elemi fokon ismerni a román és német nyelvet annak, aki hajlandó Holcz bácsi történeteit hallgatni az aranybányákról, a rómaiakról, a katakombák feltételezhető kincseiről, mert mindig ugyanazokat a történeteket hozza el Parajdra a Nyugati-havasokból, pontosabban Verespatakról.

Jó darabig nem jött, Géza azt mondta, Holcz bácsi meghalt, vagy elmúlt a púpja, de inkább előbbi feltételezés a valószínűbb, de semmi sem úgy volt, mint gondoltuk volna, mert egy este a tévé késő esti híradójában láttuk Holcz bácsit, már innen is sejthető, ha jön, nem közönséges emberrel van dolgunk, ugyanis a bányász élénk nemtetszését fejezte ki a riporternek, hogy a kanadai Gold Corporation cég mindenáron megnyitná a ciános kitermelésű aranybányát, amit Holcz bácsi erősen helytelenít, és ő nem hajlandó elköltözni Vajdahunyadra,

sem Dévára, nem beszélve a nemzeti örökség kilátástalan sorsáról, mi pedig, mit mondjak, megbecsüléssel értékeltük Holcz bácsi álláspontját, arra gondoltunk, üdvözlőlapot küldünk majd neki, de valahogy elfelejtődött Holcz bácsi.

Két nyár telt el, a bányászról nem tudtunk semmit, mások foglalták el Holcz bácsi helyét a tévé képernyőjén és a Recsegő panzió ernyőjének árnyékában, szálíg hallgatag, unalmas emberek, de egy este azt kellett látnunk a tévé egyik ugyancsak késő esti híradójában, hogy Holcz bácsi fessen, kibernetválva a riporter értésére adta, már nehogy néhány megszállott zöld buzi aktivista mondaná meg a tutit, nagyon helyes, jöjjön csak a kanadai Gold Corporation, ő hajlandó elköltözni Vajdahunyadra vagy Dévára, két szoba összkomfort, ha egyszer nemzeti ügyről szól a történet, mert meggyőződéssel állítom, hogy a hegyek gyomrában rejtőző aranyat ki kell bányászni, mondta a riporternek Holcz bácsi, száj tátva olvastuk a képernyő alján, hogy Holcz bácsi újabban a verespataki aranykitermelést pártoló helyi egyesület elnöke, ekkor jutott eszünkbe, jó hogy nem küldtünk Holcz bácsinak üdvözlőlapot, mert opportunistá gazember.

Íme, itt van Holcz bácsi, viszonylag egészségben, mozgékonyan, és ami feltűnő: élesre vasalt, vadonatúj szövetnadrágban jelentkezett, aminek az eleje nem volt rostalikává égetve az elejtett parázstól, valami van, szólt Géza, két hétre jött, folytatta Géza sápadtan és kialvatlanul, miután az első estét együtt töltötte Holcz bácsival a Recsegő panzió teraszán, és a verespataki ember virradatig felmondta Jánosunknak a bányaváros, majd Aranyos-vidék minden legendáját és igaz történetét, eljutottak a Tordai-hasadékig, amikor Gézának leesett a feje, koppant, több történetem nincs, menj a picsába, mondta ekkor Holcz bácsi, és elküldte Gézát lefeküdni.

Másnap reggel maga Holcz bácsi ment Laura, a testes és erősen izzadós moldáv asszony szállásdíját kifizetni, délután pedig kézen fogva mentek fel a lépcsőn, de szólt Holcz bácsi, nemsokára Laurával jön vacsorázni, mert ő Laura, mutatott a testes asszonyra, s ezzel megspórolta a bemutatási szertartást, amiből Gézának értenie kellett, ne legyen több kérdés, ettől kezdve Géza és mindenki megnyugodott, folyt a vacsora, csak egyszer kaptuk fel a fejünket némi erélyesebb szóra, hát persze, Laura parancsolta, Holcz, elég legyen a dumából, jöjjön egy kis dugaszolt fehérbor, Feteasca alba, Jidvei, Murfatlar,

mindegy, hanem megint csak valami feltűnő: a láncdohányos Holcz bácsi ki sem kérezkedett legalább egy füstre, hallgatott a verespataki ember, ettől kezdve csakis Laura beszélt teljesen érthetetlen, románt orosz szavakkal erősen keverő nyelven.

Valami hajnali két óráig ültek az asztal mellett, azt mondta a főnök, a vendégeket legyünk szívesek elviselni, maradt valami a kancsó aljában, abból állapította meg Géza, hogy a bornak enyhén állott, hordóíze van, nem vet jó fényt a Recsegőre, másnap láttuk Holcz bácsit szál egyedül reggelizni jövet, lik volt a szövetnadrágja elején, de csak egy pötty, annyi, eközben megsúgta Gézának, Laura nem is román, nem is moldáv, nem is orosz, hanem csecsen, legyünk vele óvatosak, akármire képes.

(Csoda) Onnan tudom, hogy a világ periferiáján élünk, hogy a múltkor megjelentek a völgyben valami kézrátevők, mindösszesen két kézrátevő érkezett, nem úgy kell érteni, hogy csapatostul jöttek, mert honnan annyi kézrátevő, nem tudnám megmondani, ki küldte, honnan szűrták ki a völgyet, gyanítom, nem is árulták volna el, azt azonban tudom, hogy az egyik kézrátevőt Gyurkának hívják, ha pedig egyikük Gyurkának szólította az amúgy is gyurkás kinézetű embert, akkor a szélhámia nagyjából kizárt, így gondolom én, nem muszáj feszt gyanakvással élnünk.

Feltételezem, lennie kell egy kórtérképnek, vagy hogy nevezzem, amin meg vannak jelölve a kritikus zónák, minthogy megjelölve a völgy is, ahol az emberek jó része köszvénnel küszködik, a maradék tíz százaléknak tumora van, és a cukorbetegségről, demenciáról és fehér-folyásról és fogszuvasodásról nem is beszéltünk, mert minek, szóval a mi völgyünk kritikus hely, szerintem kritikusabb, mint gondolnánk.

Azt mondják, hogy a kézrátevőt az aurájából lehet megismerni, ugyan nem értek hozzá kellőképpen, de gondoltam, Jánosunk éppen jó lesz, mint kísérleti alany, mert erre is, arra is sokat panaszkodik, hogy fáj a lába, mert porckopás, erősen szédül, mert az összeszaladt nyaki csigolyák, szóval nem csak az Unikum, és nem csak a barackos alatt meglesett asszonyok brutális átkozódásai, mert halottam egyszer egy barackfazor alatt eljáró asszonyt átkozódni: száradjon le a Jánosunk fölöslege, feltéve, ha van neki fölöslege, de azt mondja az egyik kézrátevő, az ilyenszerű átok nem fog, nem is kell kézrátétel, nem kell

foglalkozni vele, úgyhogy Jánosunkkal, megnyugvásunkra, megleettek hamar.

Az a helyzet, hogy rendkívül nagy energia sugárzik a kézrátevők testéből – miközben energiafelvételük is meghaladja a normális mértéket, mondják, Gyurkáék munka közben meghaladták a normális mértéket, mondjam, energiáztak rendesen, nem is kívánnám szaporítani a szót, azt is mondhatnám, hogy a völgyben nagy gyógyulási kedv keletkezett, de nem mondom, azt sem állítom, hogy a rendkívül ritka eseményre mindenki eljött, de jó is, hogy nem, mert a völgy mégsem lehet ennyire padlón, és van köztünk valamire állandóan gyanakvó ember, viszont feltűnően sok fiatal és özvegyasszony jelentkezett különféle panaszokkal, holott tudom, megóvták magukat a férfiúi kézrátevésektől, nem is kértek gyógyulást, csak a kézrátevést nézték, hátha sugározni találnának egyszer ők is.

Az auralátóktól tudom, hogy a kézrátevők akkor is szép és az átlagnál nagyobb aurával rendelkeznek, amikor nem gyógyítanak, tudom is én, a kocsmá előtt lézengenek, vagy éppen várnak valamelyik villamosra, biztosan önök is láttak már ilyent, különben is más eset a férfiember, mondjam, hogy gyógyulási vágya nem ismert határt, odáig menően nem, hogy a sötétedés után megjelent rendőrök egyike kénytelen volt a levegőbe lőni, mint utólag kiderült, szolgálati tekintetben teljesen szabályosan használta a fegyvert.

Később a Recsegő panzióban rostokoló törzsvendégek értetlenül álltak a történések előtt, főleg akkor izzott fel az érdeklődés, amikor a Gyurka kollégája kifejezetten agresszív lett, és kitört széklábbal kezdte kaszabolni a karhatalmat, aztán Gyurka is hozzálátott, állítólag mindkét kézrátevő foszforeszkált, de az sem kizárt, hogy lézert is bevetettek, mert a karhatalom teljesen lebénult és még mindig nem tudni, csalók, rablók, gazemberek, esetleg közönséges szélhámosok voltak-e a kézrátevők, de szerintem egyik sem valószínű, ugyanis a kiérkezett álarcos rendőri erősítés szerint nagy rejtély előtt állunk, mert olyan nincs, hogy a közönséges zsvány csak úgy felszívódik.

Az eseményen aktívan részt vett szemtanúk annyit határozottan állítanak, hogy kézrátevés után kifejezetten jobb a kedélyállapotuk.

